

Sygn. akt: WZ 12/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Błuś (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Edward Matwijów

SSN Marek Pietruszyński

Protokolant : Anna Krawiec

w sprawie B. K., oskarżonego z art. 229 § 3 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu w dniu 18 czerwca 2013 r. zażalenia obrońcy oskarżonego B. K. na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 10 maja 2013 r., w przedmiocie wyłączenia sprawy oskarżonego B. K. do odrębnego postępowania oraz jej przekazania do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w G.,

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem wydanym podczas rozprawy w dniu 10 maja 2013 r. Wojskowy Sąd Okręgowy w W. na podstawie art. 34 § 3 k.p.k. wyłączył do odrębnego postępowania sprawę oskarżonego B. K. ze względu na zaistnienie okoliczności utrudniających łączne rozpoznanie jego sprawy ze sprawą pozostałych oskarżonych oraz w oparciu o art. 35 § 1 k.p.k. stwierdził swoją niewłaściwość do rozpoznania tej sprawy i przekazał ją Sądowi Rejonowemu w G.

Po ogłoszeniu tego orzeczenia Przewodniczący pouczył, iż na postanowienie w zakresie punktu 1. zażalenie nie przysługuje, a w zakresie punktu 2. postanowienia stronom przysługuje zażalenie do Izby Wojskowej Sądu Najwyższego za pośrednictwem Wojskowego Sądu Okręgowego w W. - w terminie 7 dni od dnia doręczenia dla B. K. oraz dla pozostałych stron w terminie 7 dni od daty ogłoszenia postanowienia.

Postanowienie to zaskarżył obrońca oskarżonego B. K. w całości, zarzucając obrazę przepisu prawa procesowego, w postaci art. 34 § 1 k.p.k., bowiem sprawa oskarżonego łączy się nierozzerwalnie z odpowiedzialnością innych osób oskarżonych w niniejszym postępowaniu, wobec czego powinna być rozpoznana łącznie.

W konkluzji wniósł o „uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy I instancji do dalszego rozpoznania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności należy rozstrzygnąć kwestię dopuszczalności zażalenia na postanowienie podjęte w trybie art. 34 § 3 k.p.k. o wyłączeniu i odrębnym rozpoznaniu sprawy poszczególnych osób lub o poszczególne czyny.

Z przepisów ustawy procesowej tego rodzaju uprawnienie nie wynika, ponieważ postanowienie to nie należy do katalogu rozstrzygnięć wymienionych w art. 459 § 1 i 2 k.p.k., jak też uprawnienia do zaskarżenia takiego orzeczenia nie przewiduje żaden przepis szczególny. W kwestii tej wypowiedział się Sąd Najwyższy, stwierdzając w uchwale 7 sędziów z dnia 24 października 1989 r., sygn. akt: V KZP 16/89 (OSNKW 1990, z. 1-3, poz. 1), że: „na postanowienie o wyłączeniu do odrębnego postępowania sprawy poszczególnych osób lub o poszczególne czyny (art. 24 § 3 k.p.k.) nie przysługuje zażalenie”. Wprawdzie, uchwała ta wydana została na gruncie poprzednio obowiązującego Kodeksu postępowania karnego, jednakże porównanie przepisów stanowiących podstawę skarżonego rozstrzygnięcia oraz przepisów określających dopuszczalność zaskarżania orzeczeń w k.p.k. z 1969 r. z aktualnymi pozwala na wyrażenie poglądu, że zarówno teza przywoływanej uchwały, jak i jej uzasadnienie nie straciły na aktualności. Przypomnienie tych kwestii jest o tyle istotne, że skarżący wprawdzie wywiódł swoje uprawnienie do zaskarżenia orzeczenia z treści art.35 § 3 k.p.k., to

jednak całą argumentację podważającą zasadność tego środka zaskarżenia opartą na kwestionowaniu decyzji procesowej wydanej na podstawie art.34 § 3 k.p.k., na którą, jak już zaznaczono, zażalenie nie przysługuje. Skoro tak, to należało poprzestać na rozważeniu słuszności zaskarżonego orzeczenia w świetle art.35 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 35 § 1 k.p.k. sąd bada z urzędu swą właściwość, a w razie stwierdzenia swej niewłaściwości przekazuje sprawę właściwemu sądowi lub innemu organowi. Jako że wyłączona do odrębnego rozpoznania sprawa cyw. B. K. nie należy do właściwości sądu wojkowego, a więc także Wojkowego Sądu Okręgowego w W. (art. 647 k.p.k. – 650 k.p.k.), należało ją przekazać sądowi powszechnemu. Natomiast, skoro miejscem popełnienia, zarzucanego aktem oskarżenia, przestępstwa (art. 31 § 1 k.p.k.) przez B. K. była miejscowość K., to bezsprzecznie właściwy do rozpoznania sprawy będzie wskazany przez Wojkowy Sąd Okręgowy w W. – stosownie do treści § 3 pkt 40 lit. a rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 października 2012 r. w sprawie ustalenia siedzib i obszarów właściwości sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych (Dz. U. z 2012 r., poz. 1223) - Sąd Rejonowy w G.

Z przytoczonych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

Pouczenie: Na niniejsze postanowienie zażalenie nie przysługuje.

